

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.914 van 12 juli 2018
in de zaak A. 225.299/XIV-37.728**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Renaat Van De Sijpe
 kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
 Heistraat 189
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 25 mei 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 202.798 van 23 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 5 juni 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen

uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Wat de kwaliteit van de medische zorgen in het land van herkomst van de verzoekers betreft, wordt in het bestreden arrest vastgesteld dat “de [aanvankelijk] bestreden beslissing [stelt] dat betrokkene zonder problemen kan worden behandeld met moderne antidepressieve medicatie en hart-ondersteunende medicatie” en dat “[o]ok ouderdom gerelateerde aandoeningen kunnen worden verzorgd door cardiologen en internisten en de medicatie [...] beschikbaar [is]” zodat de verzoekers “niet [kunnen] worden gevolgd waar zij stellen dat de zorgen in hun land van herkomst ‘van algemeen slechte kwaliteit’ zijn en er maar beperkte beschikbaarheid van zorgen is”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “ziet dan ook niet in waaruit verzoekers afleiden dat zij ‘niet als dusdanig’ erkennen dat er sprake is van algemeen slechte zorg”. De vaststelling in het bestreden arrest dat de informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gesteund recentier is dan de bronnen die door de verzoekers worden bijgebracht, vindt wel degelijk steun in het administratief dossier. De verzoekers gaan er daarbij verkeerdelijk van uit dat de MEDCOI-informatie geen betrekking zou hebben op de kwaliteit van de beschikbare medische zorgen. Waar de verzoekers aanvoeren dat “de eerste rechter geenszins de informatie van verzoekers dat de gezondheidszorg voor personen met mentale problemen weinig ontwikkeld is in het land van herkomst [beoordeelde]”, wordt in het bestreden arrest gesteld dat die informatie niet aan de verwerende partij werd voorgelegd zodat er dan ook geen rekening mee kan worden gehouden. Wat de grief van verzoekers betreft dat er corruptie en discriminatie heersen in de medische zorgsector in hun land herkomst, wordt in het bestreden arrest opgemerkt dat “[v]erzoekers [...] uit[gaan] van een verkeerde lezing van het medische advies nu duidelijk kan worden gelezen dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat er uit de aangehaalde bronnen niet blijkt dat er sprake is van discriminatie” en dat het “niet kennelijk onredelijk [is] van verwerende partij om te vragen om de specifieke beweringen van een verzoekende partij te staven met bewijselementen en zich niet te beperken tot de beschrijving van een algemene situatie”. De informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zijn beoordeling heeft gesteund, bevindt zich in het administratief dossier zodat de bewering van de verzoekers dat “verwerende partij voor de beoordeling van de discriminatie louter verwijst naar ‘interviews met deskundigen en NGO-activisten’, hetgeen nergens kan worden gecontroleerd” feitelijke grondslag mist. Met de kritiek dat “[d]e eerste rechter [...] rekening

[diende] te houden met bronnen die algemeen beschikbaar zijn voor verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestuurshandeling”, gaan de verzoekers voorbij aan de beperkte annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die enkel bevoegd is om na te gaan of de verwerende partij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt daarbij terecht op dat hij zich voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de toen voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

De verzoekers tonen derhalve geen schending aan van artikel 149 van de Grondwet of artikel 39/65 van de vreemdelingenwet, noch maken zij een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf juli tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams